„Mevrouw?" zei hij. Hij leek gejaagd, en ouder dan ik eerst gedacht had.

„Juffrouw Mensink van hierover." Ik accentueerde Juffrouw. „Ik zou graag willen weten, hoe het met uw vrouw is."

„Slecht", zei hij. „Heel slecht." — We stonden in de gang en keken elkaar aan. Hij dacht er niet aan me binnen te vragen, en ik vergat, dat het niet beleefd was me in de gang te laten staan. Ik wist zelfs een moment niet, wat ik zeggen moest. De situatie werd pijnlijk voor me. Eindelijk zei ik iets, wat ik absoluut niet van plan geweest was om voor te stellen: „Als ik u misschien met iets van dienst kan zijn? Waken of zoo...."

„Och Mevrouw, 't is heel vriendelijk. Maar ik waak zelf het liefst bij mijn vrouwtje. U begrijpt...."

Meer zei hij niet. Hij beet op zijn lippen. En ik zag de parapluie-standaard plotseling in een waas.

Ik maakte een haastig exit, en heb me later thuis eens flink onder handen genomen over mijn onbeholpen optreden.

Cor heeft vanmiddag een lekker schoteltje klaar gemaakt, en dat er tegen etenstijd heengebracht. Zij zal er wel niet van eten misschien, maar Cor stond er op, iets voor haar te koken.

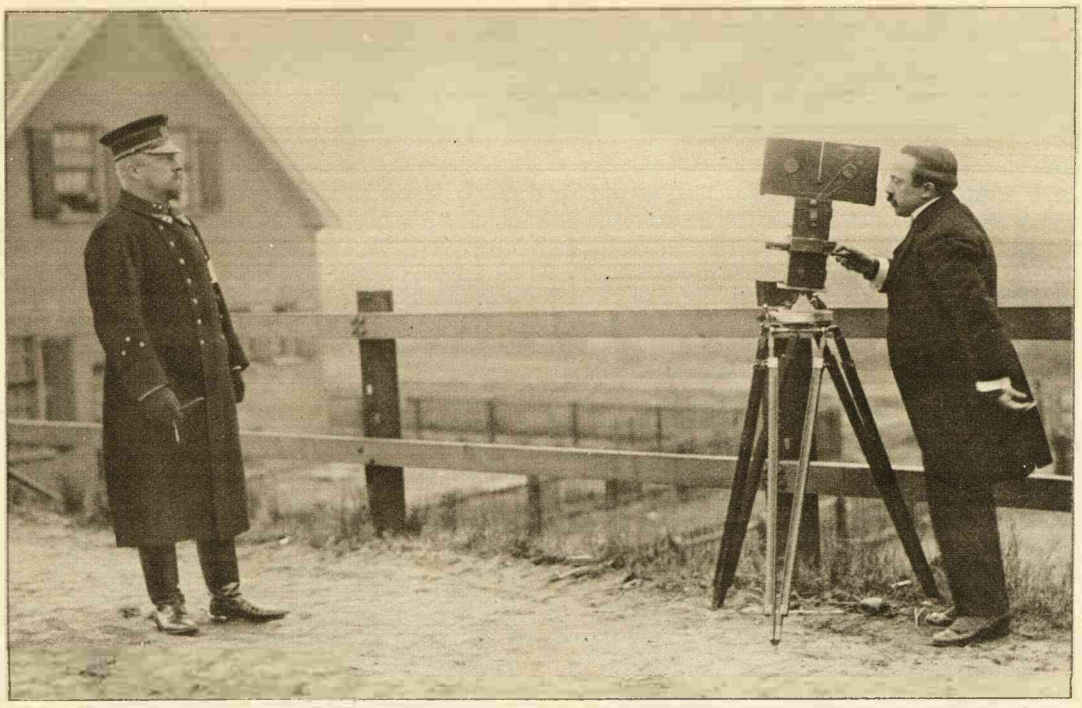
Mijn gedachten spelen krijgertje door mijn hoofd. Ik moet aldoor het gordijn oplichten om naar den overkant te kijken. En steeds zie ik de bovenramen verlicht, terwijl verder het heele huis donker is. Ik zal er vannacht van droomen.

* * *

'k Ben bij haar geweest; ze knapt op. Gelukkig, ik kan nu weer naar hartelust met Cor ruzieën, nu zij beter wordt. De crisis is voorbij, het gevaar geweken. Ze is nog zwak, en ik geloof wel, dat ze langer in bed zal blijven dan noodig is. Die tegenwoordige vrouwtjes zijn zulke kruidje-roer-me-niet-achtige poppetjes. Maar, dat daargelaten, ze knapt op. Ze ziet er aardig uit in bed. Heel jong. 'k Heb haar gevraagd, of ze al achttien was, en meteen gezegd, dat ik het een schan daal vond, om zoo jong te trouwen. Toen heeft ze zoo hartelijk gelachen, dat ik op 't laatst ook zoo'n beetje zuur glimlachte.

„O, u lieve brombeer", zei ze — ze is direct familiaar — „ik ben al vier en twintig. En ik ben niet zoo'n schaap, als u wel denkt. Ik was voor mijn trouwen onderwijzeres aan een meisjeskostschool."

„O, daarom ben je zoo onhandig in het huishouden", constateerde ik. — Ik tutoyeer haar. Als iemand er uitziet als achttien, kan ik geen „U" zeggen. —

EEN TYPISCHE FOTO VAN Z. K. H. PRINS HENDRIK.
Een onzer correspondenten was een dezer dagen zoo gelukkig Z. K. H. Prins Hendrik te fotografeeren, terwijl Hij poseerde voor de cinematograaf.

Toen lachte ze weer. „Juist, daarom. Maar misschien kan ik van u nog wel wat leeren. U kookt zalig!"

„Dat doet Cor."

„O, nou enfin, andere dingen dan."

„Zal ik je eens wat zeggen", zei ik, met mijn breinaald op den ledikantrand tikkend, om meer klem aan mijn woorden bij te zetten — ik brei een paar wollen kousen voor haar, want ze draagt zulke dunne flarden, dan vat ze direct weer kou — „je werkt onverstandig en zonder regelmaat. Weet je, hoe je het aan moet leggen?" En toen heb ik een lange betooging over een flinke, goed-loopende huishouding gehouden. Ze lag me maar strak aan te kijken met die jonge, guitige oogen. En toen ik even pauseerde, om op adem te komen, zei ze:

„Denkt u niet, dat wollen kousen vreeselijk zullen kriebelen?" — Ze is onverbeterlijk. En ik weet niet, wat ik in haar zie. Als ik bij haar bed zit, heb ik altijd het idee, dat ze mijn dochter kon zijn. Dan krijg ik een vreemd, dwaas gevoel van binnen, ik zou haar graag over het haar willen strijken, of haar kussens opschudden als het niet noodig is. En om dat gevoel te verbergen, word ik bruusk. Dan lacht ze me uit, zoó hartelijk, tot ik maar mee ga lachen. Ze is een deugniet.

Als hij thuiskomt, en ik hoor hem drie treden tegelijk naar boven rennen, verdwijn ik. Al die omhelzinkjes en lieve woordjes zijn me toch te machtig. Hoewel....

* * *

Ze is al lang weer beter. Op elk uur van den dag komt ze bij me binnen vallen; als ze zou moeten koken, staat ze mijn tuin te wieden, als ze voor de koffie zou moeten zorgen, zit ze op het aanrecht, en kijkt met een quasi-ernstig gezicht, hoe Cor droogpoetst. Want daar ben ik heel secuur op. Ze heeft mijn mooie kristallen waterkaraf gebroken, toen ze eens in een gulle bui wou helpen afwasschen. Ze heeft.... o, onnoembaar veel onhandige dingen meer gedaan.

Natuurlijk moet ik haar om alles beknorren, dat kan niet anders.

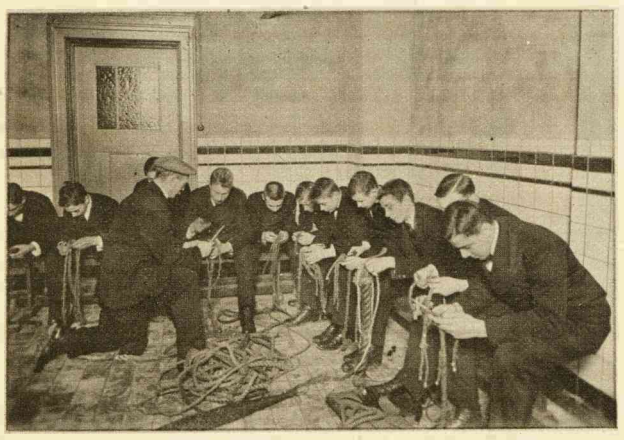
En als ze me dan zoo aankijkt, zoo'n beetje scheef door de krulletjes heen, die op haar voorhoofd dartelen, en ze trekt de mondhoeken zoo zedig naar beneden, dan weet ik, dat ze er geen zier om geeft, wat ik allemaal zeg. Natuurlijk zou ik dan echt kwaad moeten worden, maar dan bedenk ik, dat ze haar eigen Moeder nooit gekend heeft, dat haar Schoonmoeder niet direct lief voor haar is — zoo drukt zij het uit, ik zou het kernachtiger zeggen — en dan begin ik getroost aan een nieuw wollen onderlijfje te breien. Dat moet ze tegen den volgenden winter gaan dragen, anders krijgt ze maar weer longontsteking.

Ik wandel met haar op uren, waarop ik vroeger niet aan wandelen gedacht zou hebben. En 's avonds zit ik er soms bij, wanneer ze zingt en speelt. Het eind zal zijn, dat ik ook nog ga zingen. — Mijn invloed over Cor mindert. Maar ik heb het zoover gebracht, dat haar prulletje nu eens in de twee dagen de schel poetst....

* * *

't Is voorjaar geworden. Ik heb er nooit om gegeven. Ik vond de lucht in het voorjaar altijd zwaar, verbond aan dit jaargetijde bovendien steeds de groote schoonmaak. Daaraan wist ik eigenlijk alleen, dat het voorjaar werd ... Nu sta ik op onze wandelingen steeds voor vreemde uitbarstingen van haar. Ze ontdekt wilgetakjes en speenkruid, en weet ik hoe die rommel meer heet. Alles gaat mee naar huis, wordt in water gezet en beter verzorgd dan het zeil

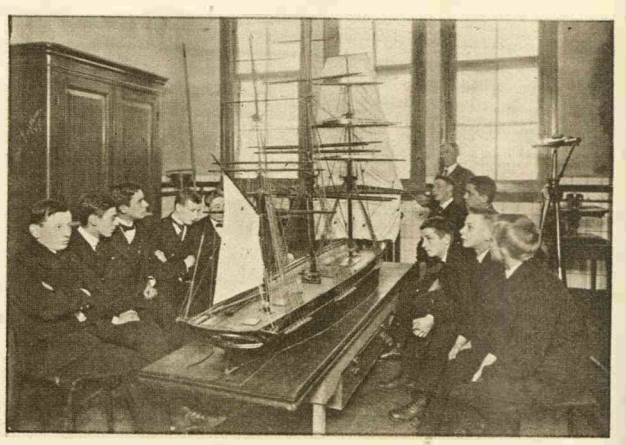
(*Zie vervolg op pag. 10*).

DE ZEEVAARTSCHOOL AAN DEN PIETER DE HOOGHWEG TE ROTTERDAM.
In tegenwoordigheid van autoriteiten en genoodigden is de vorige week te Rotterdam de Zeevaartschool aan den Pieter de Hooghweg geopend. Hierboven een foto van leerlingen die les krijgen in het splitsen en knoopen van touw.

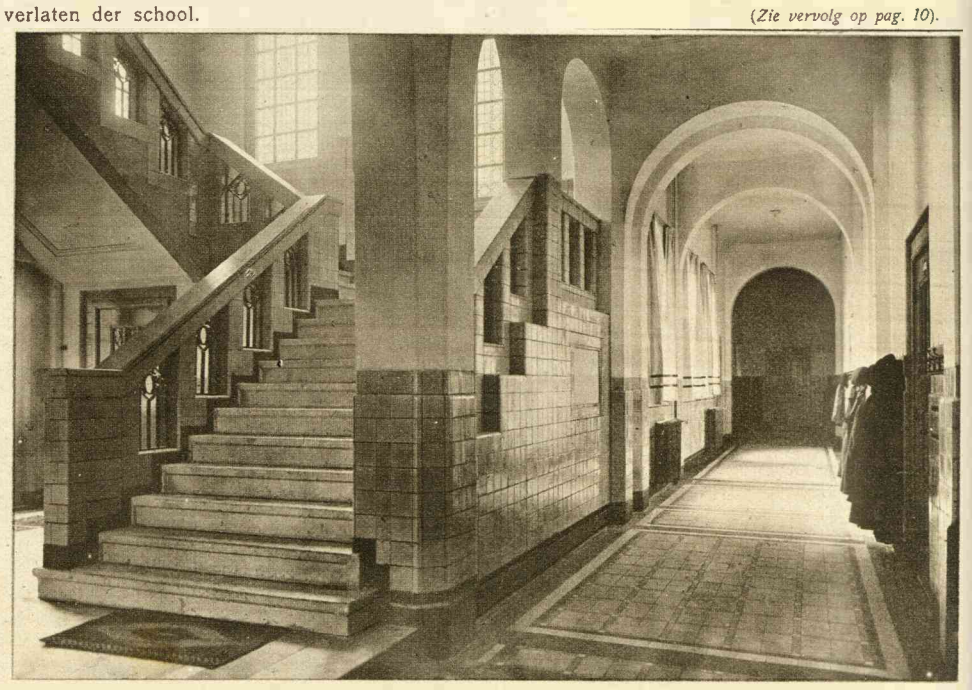
DE ZEEVAARTSCHOOL TE ROTTERDAM.
De leerlingen bij het verlaten der school.

DE ZEEVAARTSCHOOL TE ROTTERDAM.
Een practische les.

DE OPENING VAN DE ZEEVAARTSCHOOL AAN DEN PIETER DE HOOGHWEG TE ROTTERDAM.
De directeur der school houdt de openingsrede.

De fraaie hal in het nieuwe gebouw.